

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«το Ευαγγέλιον... οὐκ ἔστι κατά άνθρωπον»

Κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, στο τμήμα της «Λειτουργίας των Κατηχουμένων», αναγιγνώσκονται οι περικοπές από τον Απόστολο και το ιερό Ευαγγέλιο. Για την παρακολούθηση της ανάγνωσης των περικοπών ο ιερέας προτρέπει το λαό να εντείνει την προσοχή του: «πρόσχωμεν» (ας προσέξουμε), γιατί ο λόγος που θα ακουσθεί δεν είναι ανθρώπινη επινόηση αλλά κείμενο θεόπνευστο, είναι η αποκεκαλυμμένη στους ανθρώπους σοφία του Θεού. «Σοφία. Ορθοί». Για την καλύτερη, την χριστοπρεπή κατανόηση των λόγων αυτών απαιτείται η κατάλληλη πνευματική προετοιμασία, ώστε να ενοικήσει μέσα μας ο λόγος του Θεού και να δώσει τους πολλούς και εύχymους καρπούς του.

Το Ευαγγέλιο φωτίζει την καρδιά μας

Η προετοιμασία μας για την υποδοχή των σωτηριωδών αληθειών του Ευαγγελίου διαγράφεται στη σχετική ευχή της θείας Λειτουργίας: «Ἐλλαμψον εν ταις καρδιαίς ημών...». Το ανέσπερο φως της θεογνωσίας είναι εκείνο που κατ' αρχήν θα λούσει την ψυχή μας. Μέσα μας κυριαρχεί «νύξ...ζοφώδης τε και ασέληνος». Κατοικούμε «εν χώρα και σκιά θανάτου». Εξακολουθούμε με επιμονή να διατηρούμε κλειστά τα μάτια μας στο φως που ήλθε στον κόσμο «φως εκ φωτός γέγονας τω κόσμω Χριστέ ο Θεός». Όμως συνηθισμένοι από το έρεβος αισθανθήκαμε να πονούν τα μάτια μας στη ζωοποιό δύναμη του Φωτός και το αρνηθήκαμε. Αγαπήσαμε «τα έργα του σκότους μάλλον είπερ τα έργα του φωτός». Αρνηθήκαμε να γευθούμε την ακόρεστη χαρά των μαθητών στο Θαβώρ, την μαρτυρική ευφροσύνη του πρωτομάρτυρα Στέφανου, την συγκλονιστική εμπειρία της προς Δαμασκόν οδού του Παύλου, τις θεοπτείες των Αγίων της Εκκλησίας μας. Και έτσι παραμείναμε στο σκοτάδι. Έχουμε, λοιπόν, ανάγκη να έλθει και στη ζωή μας η ανατολή της επιφωσκούσης, της μιάς των Σαββάτων, που θα διευρύνει τη διάνοια μας σε ορίζοντες ουράνιους για να ψηλαφίσει «τον τύπον των ήλων» του πάθους, του ποιητικού της δικής μας σωτηρίας.

Η πρακτική εφαρμογή του Ευαγγελίου στη ζωή μας

Απαιτείται όμως και ο ένθεος φόβος του Θεού, ο οποίος κινεί τον άνθρωπο στην τήρηση των εντολών του Θεού. Ο θείος φόβος είναι συνδεδεμένος με την αγιότητα, σύμφωνα με την ευλαβή ικεσία της Εκκλησίας μας να αξιωθούμε «επιτελείν αγιωσύνην εν φόβω Θεού». Είναι η μικρή ακτίνα του ήλιου που μπαίνει μέσα στην ψυχή μας και ενεργεί ώστε να διακρίνουμε τις αιωρούμενες στην ύπαρξη μας έστω και μικρότερες αμαρτίες.

Τέλος, για την ορθή κατανόηση και θεάρεστη εφαρμογή του λόγου του Θεού οφείλουμε να δεχθούμε στη ζωή μας «αλλοίωσιν ευπρεπεστάτην» να απεκδυθούμε «τον παλαιόν άνθρωπον τον φθειρόμενον κατά τας επιθυμίας της απάτης», τον άνθρωπο με το σαρκικό φρόνημα «συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις», και να ενδυθούμε τον νέο εν Χριστώ άνθρωπο, «την στολήν την πρώτην», τον άνθρωπο που ανακαινίζεται «κατ' εικόνα του Κτίσαντος αυτόν». Αυτό μας παρέχεται με το ιερό μυστήριο του Βαπτίσματος – «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε» - και το διατηρούμε με την όλη, τακτική και διαρκή συμμετοχή μας στα θεραπευτικά – αγιαστικά μέσα της Εκκλησίας μας, τα ιερά Μυστήρια.

Αγαπητοί μου,

Με αυτές τις ωραίες προϋποθέσεις οφείλουμε να καταστήσουμε το «οστράκινον σκεύος» του εαυτού μας δεκτικό του θησαυρού, του πολύτιμου μαργαρίτη του αγίου Ευαγγελίου.

Να λιπάνουμε και να καλλιεργήσουμε τον αγρό της ψυχής μας, ώστε ο σπόρος είναι η διδασκαλία του Χριστού να βρει εκεί «γην αγαθήν» και να δώσει «μεστόν στάχυν», «εν καιρώ αυτού».

Αρχιμ. Θ. Απ.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Το Ευαγγέλιο ως αποκάλυψη Θεού

Γνωρίζω Δε υμίν, αφελφοί, το ευαγγέλιον το ευαγγελισθέν υπ' εμού ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον ουδέ γαρ εγώ παρά ανθρώπου παρέλαβον αυτό ούτε εδιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού. Ηκούσατε γαρ την εμήν αναστροφήν ποτε εν τω Ιουδαισμώ ότι καθ' υπερβολήν εδίωκον την εκκλησίαν του Θεού και επόρθουν αυτήν, και προέκοπτον εν τω Ιουδαισμώ υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων. Ότε δε ευδόκησεν ο Θεός ο αφορίσας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας δια της χάριτος αυτού αποκαλύψαι τον υιόν αυτού εν εμοί, ίνα ευαγγελίζωμαι αυτόν εν τοις έθνεσιν, ευθέως ου προσανεθέμην σαρκί και αίματι, ουδέ ανήλθον εις Ιεροσόλυμα προς τους προ εμού αποστόλους, αλλά απήλθον εις Αραβίαν, και πάλιν υπέστρεψα εις Δαμασκόν. Έπειτα μετά έτη τρία ανήλθον εις Ιεροσόλυμα ιστορήσαι Πέτρον, και επέμεινα προς αυτόν ημέρας δεκαπέντε έτερον δε των αποστόλων ουκ είδον ει μη Ιάκωβον τον αδελφόν του Κυρίου.

Μετάφραση της Αποστολικής περικοπής

Αδέλφια, σας κάνω γνωστό, ότι το Ευαγγέλιο, το οποίο κηρύχθηκε από εμένα, δεν είναι ανθρώπινο, διότι ούτε το πήρα ούτε το διδάχθηκα από ανθρώπους, αλλά αποκάλυψη Ιησού Χριστού. Έχετε ακούσει, βέβαια, την άλλοτε διαγωγή μου στον Ιουδαισμό, ότι δηλαδή υπερβολικά καταδίωκα την Εκκλησία του Θεού και την πολεμούσα. Και είχα μεγαλύτερες προόδους στον Ιουδαισμό από πολλούς συνομήλικους συμπατριώτες μου, με τον υπερβολικό ζήλο που έδειχνα για τις πατρικές μου παραδόσεις. Όταν όμως ευδόκησε ο Θεός, ο οποίος με ξεχώρισε από την κοιλιά της μητέρας μου και με κάλεσε με τη χάρη του να αποκαλύψει μέσα μου τον υιό του, για να κηρύσσω αυτόν στα έθνη, αμέσως δε συμβουλευτήκα ανθρώπους, ούτε ανέβηκα στα Ιεροσόλυμα προς εκείνους που ήταν απόστολοι πριν από εμένα, αλλ' έφυγα στην Αραβία και πάλι επέστρεψα στη Δαμασκό. Έπειτα, ύστερα από τρία χρόνια, ανέβηκα στα Ιεροσόλυμα για να γνωρίσω τον Πέτρο και έμεινα κοντά του δεκαπέντε ημέρες. Άλλον από τους αποστόλους δεν είδα παρά τον Ιάκωβο, τον αδελφό του Κυρίου.